

LBRIS

We know
books

LYNSAY

SANDS

**VÂNĂTOAREA
DE SOȚI**

EDITURA MIRON

CAPITOLUL 1

– Cât timp crezi că veți lipsi? întrebă Lisa, urmărind-o pe sora ei mai mare, care își potriveau pe cap o tocă elegantă, cu atenție, ca să nu-și deranjeze coafura sofisticată din bucle împletite, pe care i-o aranjase camerista ei.

– S-ar putea să fim plecați toată după-amiaza, Lisa. Mă tem că lady Witherly are obiceiul ca la seratele cu ceai să întârzie ceva mai mult. Întotdeauna insistă ca fiecare dintre nepoții ei să ne delecteze cu performanțele lor muzicale. Christiana făcu o grimasă dezaprobatoare și continuă: Indiferent dacă au sau nu talent.

Lisa păru amuzată de tonul vexat al surorii ei.

– Poate că și-au mai revenit, de când ați fost la ei ultima dată.

– Hmm! se îndoii Christiana, în sfârșit mulțumită de cum și-a aranjat toca. Mă simt groaznic să te las singură, știind că nu te simți bine. Poate ar fi indicat să ne cerem scuze în scris și...

– Nu fi caraghioasă! Poate că Suzette este deja îmbrăcată și te așteaptă să o iei, protestă ea. Fiind vorba de sora mijlocie a familiei Madison, Christiana păru întristată, iar Lisa continuă: Ar fi extrem de nepolitic să contramandezi atât de târziu. Mai ales că nu sunt grav bolnavă. Mă doare capul și stomacul îmi face probleme. Puțină odihnă sigur îmi va face bine, până la deschiderea sezonului de baluri... de la familia Langdon.

– Bine, dacă spui tu, zise Christiana ezitând.

– Foarte sigură! răspuse Lisa cu grijă, să nu pară prea nerăbdătoare că o vede plecând.

– Perfect, atunci! Christiana oftă, o îmbrățișă și insistă să se odihnească, pentru binele ei, apoi merse spre ușă.

Lisa zâmbi doar până ce se închise ușa, apoi dădu fuga la fereastră, să-și vadă sora îndreptându-se spre trăsura familiei Radnor, iar cum o văzu pe blonda subțiratică urcând și vehiculul se puse în mișcare, Lisa ieși pe hol și urcă la etaj.

O găsi pe camerista ei, Bet, care-i pregătea Lisei rochia pentru balul de diseară, de la familia Langdon. Duse mâna la frunte și se apropie de pat, oftând:

– Bet, poți să termini treaba mai târziu! Mă cam doare capul și vreau să mă odihnesc puțin! Te rog, ai grijă să nu mă deranjeze nimeni!

Bet lăsă rochia baltă, dar o privi pe Lisa cu suspiciune nedisimulată. Lisa se întrebă dacă nu cumva exagerase cam mult, însă tânăra puse atent rochia pe un scaun, dădu din cap afirmativ și se îndreptă spre ușă, spunându-i:

– Eu sunt jos, dacă aveți nevoie de mine.

Lisa se așeză pe marginea patului, se descălță de pantofi... pe care-i încălță imediat ce ușa se închise în urma lui Bet. Se ridică, pregătită de activitate. Scotoci prin cufărul ei, scoase din el o geantă ascunsă sub lucruri, iar în ea căută cadoul pentru doamna Morgan, învelit cu grijă, apoi se grăbi la ușă. După ce ascultă câteva secunde și nu auzi nicio mișcare pe hol, deschise ușa și se strecură afară din cameră, grăbindu-se spre scări.

Își ținu răsufarea până ce ajunse la parter, aici se opri, răsufă lent, ascultând concentrată. Cum în afară de liniște, nu auzi nimic, trase aer în piept și ajunse în salon, dar chiar atunci se deschise ușa bucătăriei, aflată în capătul opus al holului. Panicată, Lisa se strecură în birou, pentru a nu fi descoperită, și închise ușa pe dinăuntru. Rămase să asculte, în speranța că va putea să-și continue drumul, doar că nu auzi nimic nici acum. Poate că persoana care a deschis ușa bucătăriei nu a mai ieșit,

sau cineva tocmai traversa holul. Lisa nu avea de unde să știe situația reală, pentru că nu se auzea niciun sunet.

Lisa țopăia de pe un picior pe celălalt, nerăbdătoare să iasă, apoi se așeză pe genunchi și se uită prin gaura cheii. Nu reuși să vadă nici acum tot holul, pentru a fi sigură că nu era nimeni acolo. Oricum, după o perioadă în poziția respectivă, se gândi că, oricine ar fi fost, a trecut demult. Se ridică, respiră adânc și deschise ușa. Răsuflă ușurată când văzu holul pustiu. Merse încet spre salon și deschise ușa. Ajunsă aici, deja se considera norocoasă, fiindcă parcursese o jumătate din casă și era destul de aproape de ieșire. Își luă de aici pelerina, pe care o ascunsese dimineață în spatele pernelor de pe o canapea și, strângând cadoul la piept, se grăbi să deschidă ușile duble franțuzești, apoi se uită afară. Salonul dădea într-o curte laterală a casei și, în momentul de față, nu era nimeni prin preajmă.

Fără să ezite, ieși și merse spre intrarea principală, rugându-se în tăcere să nu sosească vreo trăsură cu musafiri neașteptați, sau chiar cumnatul ei, Richard, care fusese la croitor. Nu dorea să dea nas în nas cu vreun servitor, ba chiar se gândi că vreunul putea să spioneze de la vreo fereastră, dar nu se întoarse să privească, pentru a nu stârni bănuieli, așa că merse drept.

Ajunse la poarta principală și se strecură liniștită și bucurasă că e liberă. Tocmai când închidea poarta și pornea pe alee, din tufișuri își făcu apariția Bet, pregătită pentru o confruntare:

– Am știut că puneți ceva la cale, când v-am văzut strecurându-vă prin casă, dis-de-dimineată, zise Bet cu satisfacție. I se citea triumful pe fața plină de pistrui, dar și după poziția cu picioarele ușor depărtate și brațele încrucișate la piept. Acum ce mai aveți de gând să faceți, domnișoară?

– Of, Bet, ce m-ai speriat! zise Lisa, ducând mâna la piept. De ce te-ai strecurat aici?

– Nu contează! *Dumneavoastră* de ce v-ați strecurat aici? întrebă Bet cu tupeu.

Consternată de întrebare, Lisa își îndreptă umerii, ridică ușor capul și i se adresă lui Bet pe un ton aparent sever, deoarece Bet era atât camerista, cât și amica ei:

– Pur și simplu, nu ești tu în măsură să mă întrebi asemenea lucruri, Bet. Sunt stăpâna ta! Curajul ei se diminueă, pe măsură ce privirea lui Bet deveni acuzatoare, însă Lisa rămase pe poziții și continuă: Acum te sfătuiesc să te întorci acasă și să-mi pregătești rochia pentru balul de diseară!

– Sigur că da! răspunse camerista. Și îi voi spune lui Handers că ați plecat de acasă singură, fără nicio cameristă care să vă însoțească.

Lisa tresări când auzi numele noului majordom, angajat de Christiana și Richard. Handers era un om de treabă, doar că el îi va comunica informația lui Richard, imediat ce acesta se va întoarce.

– Nu poți face asta! zise Lisa.

– Ba pot! o asigură Bet, și adăugă sugestiv: Doar dacă nu vă răzgândiți și mă lăsați să vă însoțesc. Atunci nu aș putea să mai spun nimic nimănui. În plus, așa s-ar cuveni!

Lisa oftă frustrată și se gândi că doamna Morgan a rugat-o într-o scrisoare să vină singură. Christiana nu era tocmai încântată de prietenia ei cu această femeie, așa că a întreat-o dacă ea i-a dat să citească romanul interzis despre Fanny, sugerând că femeia nu era prietena cea mai potrivită pentru Lisa. Acum i se părea în regulă dacă o va însoți camerista, mai ales că, fiind captivată de această aventură, a omis faptul că nu se cuvine ca o domnișoară să călătorească neînsoțită prin Londra.

– Bine, bine, poți să mă însoțești! îi zise în cele din urmă tinerei.

– Mulțumesc! răspunse Bet, și porni alături de ea. Acum unde mergem?

– În vizită la o prietenă, zise Lisa, zâmbind. Aștepta cu nerăbdare revederea. Compania doamnei Morgan i s-a părut încurajatoare și amuzantă în provincie, iar acum, la oraș, se aștepta să fie la fel.

– Este departe? vru să știe Bet.

– Nu! Doamna Morgan a promis că trăsura ei mă așteaptă după colț, zise Lisa.

– Doamna Morgan? întrebă fata, încruntată. Nu e doamna aceea, a cărei trăsură i s-a defectat la Madison Manor acum trei ani? Cea în jurul căreia s-au adunat bărbații aceia, până ce lordul a luat-o pe ea, iar pentru trăsură a trimis să fie reparată în sat?

– Da! răspunse Lisa, deloc încântată de dezaprobarea cameristei.

– Sunteți sigură că facem bine dacă mergem în vizită la ea? veni întrebarea imediat. Doamna Simms a spus că doamna Morgan nu e compania potrivită pentru o tânără domnișoară. Zicea că...

– Nu mă interesează bârfele doamnei Simms, zise, evident deranjată de dezaprobarea cameristei. Dar Bet nu știa că femeia îi dăduse cartea aceea interzisă. Practic, această doamnă Simms o cunoscuse doar în trecere pe doamna Morgan, după ce trăsura ei se defectase pe domeniul Madison, iar ea fusese invitată acasă la ei.

– Dar..., protestă camerista.

– Taci! Uite trăsura! Lisa ajunsese deja la colțul străzii, de unde văzu trăsura neagră, cu perdele negre la geamuri. Vino!

Camerista mergea cu pași mari în spatele Lisei, acum că se grăbea să ajungă mai repede la trăsură.

– Lady Madison? o întrebă vizitiul, care coborâse să-i deschidă portiera. Lisa surâse și urcă.

– Știți, mi s-a spus să aștept o singură doamnă azi, zise vizitiul, și se puse în calea lui Bet, când aceasta încercă să urce și ea.

– Este cu mine! îi explică Lisa. Nu se cuvine ca o domnișoară să călătorească fără camerista ei. Bărbatul ezită, apoi se dădu la o parte din calea lui Bet și comentă:

– Bine, dar doamnei Morgan nu îi va plăcea asta!

Lisa nu era nici ea încântată de reacția bărbatului, dar zâmbi cameristei, când o văzu alături de ea, pe banchetă.

– Sunt sigură că nu se așteaptă să vin absolut singură, zise ea. Bărbatul dădu din cap și închise portiera.

Lisa și Bet schimbară câteva priviri cu subînțeles, mirate de reacția omului, apoi trăsura porni. Dintr-un motiv necunoscut, Lisa avea o bănuială că doamna Morgan va fi deranjată de faptul că o aduce cu ea pe Bet în această vizită, dar nu-și dădea seama de ce.

Când această doamnă a stat cinci zile la han, așteptând ca trăsura ei să fie reparată, Lisa a vizitat-o des, lăsând-o pe Bet să facă unele cumpărături în sat. De câteva ori chiar o luase cu ea. Ceea ce în provincie era fie ignorat, fie adecvat, diferea mult de ceea ce era permis la Londra. Doar nimeni nu se aștepta să vină într-o vizită de una singură în oraș?! Lisa acceptase comentariile cameristei și decisese să o ia cu ea în ciuda intenției inițiale și nebunești de a merge singură. Această primă decizie ar fi putut să-i distrugă reputația, în contextul în care, și așa, familia ei scăpase la limită de mai multe scandaluri.

Drumul până acasă la doamna Morgan a durat foarte mult, iar Lisa s-a tot foit pe banchetă, alături de Bet, evident îngrijorată. Nici nu au îndrăznit să tragă perdelețele negre de la geamuri, ca să vadă afară, de teamă să nu fie recunoscute, apoi vestea despre această excursie ar fi putut călători până la urechile surorii și ale cumnatului ei.

Lisei i se strângea inima chiar și numai la gândul acesta, iar asta o făcea să strângă și mai tare pachetul pe care i-l

ducea în dar femeii. Era ceva neînsemnat, o carte, care spera să-i placă doamnei. Nu era la fel de periculoasă ca volumele pe care doamna Morgan i le-a dăruit cât timp a stat la hanul din orașelul lor. Acelea au fost... în fine, au fost șocante de-a dreptul..., dar în același timp ispititoare. Lisa fusese fascinată de povestea prostituatelor Fanny și de aventurile ei. Descrierile tuturor întâmplărilor prin care aceasta a trecut au lăsat-o cu răsufierea întretăiată pe Lisa, care își imagina cum ar fi dacă Robert i-ar face la fel cum i-a făcut iubitul lui Fanny acesteia.

Lisa se gândea la Robert și suferea. Era vecinul lor la Madison și lordul Langley. Mai era și prieten drag de familie. Lisa era îndrăgostită de el din fragedă copilărie. Era un bărbat frumos, puternic și deștept și... nu se gândea la ea decât ca la o soră mai mică. Când îi vedea pe Christiana și pe Richard atât de fericiți, iar pe Daniel și pe Suzette la fel de fericiți, Lisa tânjea și mai mult după un soț, după un cămin fericit, iar asta o făcuse să-l îndemne pe Robert să-și dea seama că ea nu mai era o copilă și că era perfectă pentru el. De mai mult de doi ani, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să ajungă în acest punct, însă bărbatul nătâng parcă era orb, prost și insista să se pòarte cu ea de parcă era sora lui mai mică; adorabilă, dar enervantă. Ea se cam săturase de asta, sincer, așa că decise că nu-l va mai iubi și avea de gând să-și caute pe altcineva cu adevărat interesat de ea, chiar la balul din această seară. Sau, cel puțin, să încerce. Cu siguranță exista acolo cineva suficient de atrăgător, care să-i poată distra atenția de la Robert.

Poate lordul Findlay, se gândi ea, amintindu-și de el, când au dansat la primul ei bal de la Londra, în urmă cu doi ani. Ea și Suzette veniseră să-l caute pe tatăl lor, care nu se întorsese încă dintr-o călătorie de afaceri. Iar în seara în care au sosit ea și sora ei, Christiana, au fost invitate la bal. Au sperat că Suzette își va găsi un soț, iar ca să-și atingă acest deziderat, Suzette a

trebuit să danseze cu aproape toți bărbații necăsătoriți care fuseseră invitați. Cu toți, în afară de unul, Charles Findlay, de fapt. El nu a invitat-o la dans pe Suzette, ci pe Lisa.

Acum zâmbi, fiindcă își aminti de el. Înalt, cu trăsături acviline și păr blond deschis, Findlay era un bărbat extrem de atrăgător. Din păcate, Lisa fusese atât de ocupată să stea cu ochii pe Robert la bal, încât nu i-a dat nicio atenție bărbatului, atât doar că i-a făcut o impresie bună. Poate că diseară va fi din nou acolo și o va invita la dans. În cazul acesta, îi va acorda mai multă atenție, sau măcar se va strădui, își promise ea.

Poate că va accepta să iasă cu el pe terasă, să ia aer, apoi să-i permită să o sărute, ca să-și dea seama dacă stârnește în ea acele senzații despre care scrisese Fanny în carte. Dacă el va reuși să-i stârnească..., atunci bine, Robert putea merge să se spânzure, din partea ei. Nu mai era interesată să scalde cu dragostea și adorația ei pe cineva care nu apreciază asta.

Trăsura încetini, iar Lisa o privi atentă pe Bet, care dintr-odată își îndreptă spatele și emoția o cuprinse imediat ce trăsura se opri. Lisa îi zâmbea tinerei, deși avea propriile-i îndoieli dacă prezența acesteia era sau nu bine-venită pentru gazdă, așa că se grăbi să coboare, imediat ce vizitiul veni să-i deschidă portiera. O așteptă pe Bet, privi de jur împrejur nervoasă, de teamă să nu fie recunoscută, dar nu avea motive, deoarece trăsura oprise undeva, în fața unei intrări din spatele clădirii, nicidecum la intrarea principală.

– Să intrați! ordonă vizitiul morocănos, după care trânti portiera. Doamna Morgan nu va fi bucuroasă dacă vă va vedea cineva intrând!

Lisa își învinse intenția de a replica, o luă de braț pe Bet și merse spre ușă, apoi bătu grăbită.

– Intrați! spuse iar bărbatul pe un ton imperativ. Sunteți așteptată!

Lisa ezită, apoi deschise ușa. Spre surprinderea ei, prin ușa întredeschisă cineva o trase înăuntru.

– Intră, fetițo! Doamna Morgan nu vrea să fii văzută aici, zise pe nerăsuflăte o femeie corpulentă, în vârstă, îmbrăcată în ținută de bucătăreasă. După ce o trase în bucătăria întunecată, dădu să închidă ușa, doar că Bet se strecură și ea. Ia uite, ce avem noi aici?

– E camerista mea, spuse Lisa cu calm, deja socotind că vizita nu fusese deloc o idee prea bună.

Bucătăreasa o studie pe Bet din cap până-n picioare, după care închise ușa, părând că a înțeles situația.

– Atunci o să intrați amândouă! Am trimis-o pe Gilly să o cheme pe doamna Morgan. O să coboare în câteva minute. Trebuie să așteptați în... salon. Le mai privi o dată foarte atentă, apoi le făcu semn spre o altă ușă. Vă duceți pe acolo, intrați în hol și mergeți până la ultima ușă pe dreapta.

Lisa ezită, apoi văzu că și Bet nu părea prea încântată. Din experiența ei, nu așa se derulau vizitele la ceai, însă doamna Morgan nu făcea parte din lumea bună. Fără îndoială că era greu să găsești servitori pricepuți, când nu ai bani destui să-i plătești, așa cum o fac membrii nobilimii. Se gândi că doamna Morgan a făcut tot ce i-a stat în putere să nu o pună pe ea într-o situație neplăcută pentru această vizită. Femeia fusese destul de inspirată când s-au mai văzut cu alte ocazii, iar acum înțelegea că familia Lisei nu era deloc de acord cu această vizită.

Se strădui să pară liniștită, așa că zâmbi și o luă de braț pe Bet, apoi traversară bucătăria spre ușa indicată de bucătăreasă.

– Asta nu miroase a bine! îi șopti Bet, imediat ce ieșiră din bucătărie și porniră pe holul lung și întunecos. Doamnele nu se aduc în casele oamenilor respectabili pe ușa din spate. Și nici nu sunt permise de o bucătăreasă grăsană și slinoasă, cu haine murdare. Și...

– Taci! o admonestă Lisa, cu toate că nu avea argumente cu care să o contrazică. Dar chiar era foarte neobișnuit... sincer. Bucătăreasa s-a purtat nepoliticos și avea hainele murdare. Complet neigienice, așa că Lisa se hotărî să refuze orice fel de prăjitură care ar fi putut fi servită la ceai. Remarcă revolta pe chipul lui Bet, așa că șopti: Sunt sigură că doamna Morgan vrea doar să mă protejeze, de aceea m-a strecurat pe ușa din spate!

– Dacă era o femeie decentă, nu era nevoie să vă protejeze! veni replica lui Bet.

Lisa recunoștea cât adevăr se ascunde în spatele acelor cuvinte și își recunoștea propria îngrijorare, dar zise:

– Bine; acum suntem aici. Bem un ceai și plecăm, promit! Dar nu putem să...

– Ah, iată-te! Gilly mi-a zis că ai venit! Am vrut să cobor la bucătărie, să te întâmpin, dar am fost reținută!

Lisa se opri pe hol și o văzu pe brunetă venind spre ele. Aproape toată îngrijorarea și nervozitatea se evaporară când dădu cu ochii de doamna Morgan, fiindcă își aminti de vizitele plăcute din provincie. Femeia zâmbea, în timp ce pășea pe ultimele trepte, venind de la etaj.

– Eram îngrijorată că nu vei reuși să vii, zise doamna Morgan, iar zâmbetul i se șterse de pe buze imediat ce o văzu pe Bet. Ridică sprânceana când îi spuse: Ai adus-o și pe prietena ta!

– O țineți minte pe Bet, camerista mea! parcă se scuză Lisa. Mi s-a părut potrivit să o iau cu mine. Doamnele nu călătoresc singure și...

– Da, desigur! zâmbi doamna Morgan, aparent netulburată. Bine, veniți cu mine, amândouă! Vom bea un ceai și vom discuta pe îndelete. Parcă au trecut ani de când nu ne-am mai văzut, draga mea!

– Așa este! spuse Lisa, zâmbind și ea. *Totul va fi bine!*, gândi.